

„Utaidat, Uram, mutasd meg nekem, és ösvényeidre taníts meg engem!” (Zsolt 25(24),4)

Ez a zsoltár egy olyan embert mutat be, akit ezernyi veszély fenyeget, és szeretné megtalálni az igaz utat, amely a biztonságra vezet. Ugyan kitől kérhetne segítséget?

Törekvésének tudatában végre felemeli a tekintetét, és az Úrhoz kiált, Izrael Istenéhez, aki soha nem hagyta el az ő népét, sőt hosszú vándorlás után a pusztában elvezette az ígéret földjére.

A vándorlás élménye az úton lévőben felébreszti a reményt, mert kiváltságos lehetőség arra, hogy új és bensőséges kapcsolatba lépjünk Istennel, és hogy saját hűtlenségeink ellenére is bizalommal ráhagyatkozzunk az ő hűséges szeretetére.

A Bibliai szövegekben az Istennel járás tanítást is jelent az életünkre vonatkozóan, ennek során tanuljuk meg felismerni az ő üdvözítő tervét.

„Utaidat, Uram, mutasd meg nekem, és ösvényeidre taníts meg engem!”

Sokszor járunk olyan utakon, ahol önteltségünkben úgy gondoljuk, elegendek vagyunk önmagunk számára, és végül ott állunk irányvesztetten és összezavarodva, rádöbbenve saját korlátainkra és hiányosságainkra. Szeretnénk megtalálni az iránytűt az életünkben, a cél felé vezető utat.

Ez a zsoltár segítségünkre lehet ebben. Új vagy megújult személyes találkozásra vezethet Istennel, és arra, hogy bízzunk az ő barátságában.

Bátorságot ad, hogy merjünk hallgatni a tanítására, mely állandóan arra hív, hogy lépjünk ki önmagunkból és kövessük őt a szeretet útján, amelyen ő siet elsőként elénk.

Lehet ez a zsoltár egy ima, mely végigkíséri az egész napunkat, és annak minden örömteli vagy fájdalmas pillanatát életutunk értékes szakaszává teszi.

„Utaidat, Uram, mutasd meg nekem, és ösvényeidre taníts meg engem!”

Hedy Svájcban él, négy gyermek édesanyja, és már régen próbálja élni az élet igéjét. Most súlyos beteg lett, és tudja, hogy földi életének vége felé közeledik.

Kedves barátnője, Kati meséli: „Hedy minden egyes látogatóhoz, az ápoló személyzethez is odafordul, érdeklődik felőlük, annak ellenére, hogy most nagyon nehezebbre esik beszélni. Mindenkinek köszönetet mond, és elmondja a tapasztalatát. Hedy csak szeretetet, élő igen Isten akaratára. Sokakat odavonz: barátokat, rokonokat, papokat. Mindenkit mélyen megérint a látogatók iránti figyelmessége, hogy az Isten szeretetébe vetett hit micsoda erőt ad neki.”

Chiara Lubich azt mondta, hogy az élet egy „szent utazás”[1]: „A zarándokút – más szóval *szen t utazás*

– Isten felé vezető utunkat szimbolizálja. [...] Miért ne válhatna életünk, az egyetlen életünk utazássá, szent utazássá, hiszen Szent az, aki vár minket? [...] A kifejezetten vallásos meggyőződés nélküli ember is alkothat remekművet az életéből, ha következetesen az őszinte erkölcsi elkötelezettség útján halad. [...] Ha életünk

szen t utazás

, amelyet az Isten akarata által kijelölt úton teszünk meg, akkor napról napra előre kell haladnunk. [...] És ha megtorpanunk? [...] Engedjük, hogy hibáink elbátortalanítsanak, és hagyjunk fel elhatározásunkkal? Nem! A jelszó ezekben a pillanatokban: újrakezdeni. [...] Újrakezdeni úgy, hogy minden bizalmunkat Isten kegyelmébe, és nem saját képességeinkbe helyezzük. [...] Mindenekelőtt pedig haladjunk együtt, a szeretet kötelékében, segítve egymásnak! A Szent ott lesz közöttünk, és Ő lesz utunkká. Világosan meg fogja velünk értetni, hogy mi Isten akarata, és megadja a vágyat és képességet arra, hogy meg is valósítsuk. Ha egyek vagyunk, minden könnyebb lesz, és elnyerjük azt a boldogságot, amelyet azoknak ígért, akik nekiindulnak a

szen t zarándokútnak

.” [2]

Letizia Magri

[1] vö. Zsolt 84(83),6: „Boldog az ember, akinek ereje benned gyökerezik, s akinek szíve zarándokútra készül.”

[2] C. Lubich, Az élet igéje, 2006. december, Új Város 2006/12.

forrás: fokolare.hu